

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Ludmilou Sandnerovou v právní věci

žalobce: V. H. V., narozený dne X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Škopkem
sídlem Dukelských hrdinů 59/II, 269 01 Rakovník

Proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2026, č. j. MV-108913-16/OAM-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podanou dne 16. 3. 2026 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „prvostupňový orgán“), ze dne 12. 6. 2025, č. j.: CPR-4630-24/ČJ-2025-931200-SV, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobce, a lhůta k vycestování byla stanovena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Obsah žaloby

2. Napadené rozhodnutí je dle žalobce v rozporu s ust. § 3 správního řádu, resp. § 50 odst. 3 správního řádu. Prvostupňový orgán, resp. žalovaný, náležitě nezjistil skutkový stav a dospěl k nesprávným skutkovým závěrům.
3. Po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2025, č.j. MV-108913-6/OAM-2025 rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22.12.2025, č.j. 21 A 51/2025-29, ministr vnitra (dále jen „ministr“) pro opakované posouzení možných překážek vycestování si obstaral Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie, únor 2025 „X: Strach z nelegálních půjčovatелů peněz“ (dále jen „Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, únor 2025“ nebo „Informace“), rovněž Informaci OAMP X-Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 23. 05. 2025.
4. Podle žalobce je z Informace zřejmé, že vnitrostátní orgány ve X nejsou schopny účinné ochrany před věřiteli zápůjček, tj. před subjekty bez oprávnění k provozování tohoto podnikání (před lichváři, resp. osobami s vazbami na mafii). Je evidentní, že neodpovídá skutečnosti závěr žalovaného, že občané X mají možnost se domoci ochrany své osoby a svých práv. Proto má žalobce za to, že po něm ani nebylo možné požadovat, aby formálně vyčerpal prostředky vnitrostátní ochrany.
5. Žalobce namítá, že závazné stanovisko ze dne 9. 2. 2026 z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, únor 2025, selektivně užívá pouze skutečnosti, jež mají podpořit závěr, že v současné době neexistují důvody ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, které by v případě žalobce znemožňovaly nucené vycestování do země jeho státní příslušnosti. Konkrétně přitom žalobce poukazuje na článek 3.1.5, 3.1.7, 4.1.5 a 8.7 předmětné Informace.
6. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazuje na skutečnost, že z protokolu o výsledku žalobce vyplývá, že žalobce deklaroval, že má ve X zaručeno právo na osobní bezpečnost, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces i možnost, aby byly jeho záležitosti projednány řádným, nezávislým a nestranným soudem. Dle žalobce se skutečně jedná spíše o deklarace, které ale prvotně byly vysloveny prvostupňovým orgánem, ale nemají oporu v realitě.
7. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření odkázal na správní spis, zejména na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval plně v souladu se zákonem o pobytu cizinců na území ČR a v souladu s jednotlivými ustanoveními správního řádu.
9. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně objasněno, že cizinci bylo nejprve uloženo správní vyhoštění, a to na dobu 3 let za nelegální pobyt na území České republiky, když pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

od přesně nezjištěné doby (minimálně dle tvrzení žalobce od konce roku 2021) do svého příchodu do Příjímacího střediska cizinců X dne 31. 1. 2025. O správním vyhoštění bylo rozhodnuto v souladu s právní úpravou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že vycestování cizince do X je možné (viz závazné stanovisko). Nelze je tak bezdůvodně zpochybňovat. Doba platnosti správního vyhoštění byla stanovena s přihlédnutím ke všem okolnostem, po zhodnocení všech důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti.

Obsah správního spisu

10. Dne 31. 1. 2025 se žalobce dostavil k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Nepředložil žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu (úřední záznam ze dne 31. 1. 2025, č. j.: CPR-4630-2/ČJ-2025-931200-SV).
11. Dne 4. 2. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu absence platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu (oznámení o zahájení správního řízení, č. j.: CPR-4630-9/ČJ-2025-931200-SV).
12. Dne 4. 2. 2025 byl proveden výslech žalobce jako účastníka správního řízení, o němž byl sepsán protokol, č. j.: CPR-4630-13/ČJ-2025-931200-SV.
13. S ohledem na žádost o mezinárodní ochranu bylo řízení přerušeno usnesením ze dne 4. 2. 2025, č. j.: CPR-4630-16/ČJ-2025-931200-SV, po rozhodnutí o mezinárodní ochraně v prvním stupni bylo v řízení pokračováno (vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 31. 5. 2025, č. j.: CPR-4630-19/ČJ-2025-931200-SV).
14. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, dne 31. 5. 2025 pod ev. č. ZS58653 vydalo podle ust. § 120a ve spojení s ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince“, podle něhož je vycestování žalobce do země původu možné.
15. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 12. 6. 2025, č. j.: CPR-4630-24/ČJ-2025-931200-SV, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování, které bylo napadeno odvoláním.
16. Ministr vydal dne 17. 9. 2025 pod č. j.: MV-111360-2/OAM-2025 podle ust. § 120a ve spojení s ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců závazné stanovisko, podle něhož se potvrzuje prvostupňové závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 5. 2025 (ev. č. ZS58653) a vycestování žalobce do země původu je možné.
17. Dne 22. 10. 2025 bylo vydáno rozhodnutí, č. j.: MV-108913-6/OAM-2025, které bylo následně zdejší soudem zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
18. Před vydáním napadeného rozhodnutí učinil žalovaný součástí správního spisu „Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince“ vydané ministrem dne 9. 2. 2026 pod č.j. MV-4363-2/OAM-2026, včetně Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, únor 2025 a Informace OAMP X-Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 23. 05. 2025.

Soudní přezkum

19. Soud předesílá, že o právě projednávané věci již jednou rozhodl rozsudkem ze dne 22. 12. 2025, č. j. 21 A 51/2025-29 tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2025, č. j.: MV-108913-6/OAM-2025, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
20. V rozsudku ze dne 22. 12. 2025, č. j. 21 A 51/2025-29 dospěl zdejší soud k následujícím závěrům:
21. Lustrací v Cizineckém informačním systému bylo dostatečně prokázáno a podloženo, že žalobce pobýval na území bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Doba neoprávněného pobytu na území započala v blíže neurčený den na konci roku 2021, kdy žalobce přicestoval do České republiky. Sám žalobce během svého výslechu potvrdil, že skutečně nedisponoval platným cestovním dokladem ani oprávněním k pobytu. Dané skutečnosti byly tedy zjištěny dostatečně a byly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.
22. Správní orgány se podrobně zabývaly absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb žalobce k území České republiky, jakož i jeho zdravotním stavem, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Žalobce v České republice nemá žádné příbuzné a nevlastní tu žádný majetek, naopak v zemi původu žije jeho příbuzní. Nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky ani jiného členského státu Evropské unie, nemá vyživovací povinnost ani se nemusí starat o jinou osobu. Je pochopitelné, že si cizinec během svého pobytu na území vytvoří společenské vazby, ať již jen v rámci své komunity, nicméně toto začlenění není samo o sobě dostatečně relevantním kritériem pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
23. Doba, po kterou žalobce nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena mírně nad polovinou zákonného rozmezí a správní orgány ji řádně odůvodnily. Za situace, kdy žalobce na území České republiky pobýval bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu od konce roku 2021, nelze v postupu žalovaného shledat zneužití správního uvážení, a to ani s přihlédnutím k absenci stíhání pro přestupek či trestný čin a k dobrovolnému přihlášení se úřadům, jelikož délka neoprávněného pobytu bez cestovního dokladu byla natolik dlouhá, že uložení správního vyhoštění těsně nad polovinou sazby nelze shledat nikterak excesivní.
24. Soud však seznal důvodnou námitku týkající se zjištění skutkového stavu stran možné překážky vycestování. Poukázal na vyjádřenou obavu žalobce z věřitelské mafie. Zdůraznil, že obě závazná stanoviska vycházela pouze z jediné, stejné a obecné zprávy o zemi původu. K tomu soud dodal, že pouhá nemožnost zaplatit dluhy jistě není relevantní, avšak žalobce v dané souvislosti hovořil o obavách před mafií, což staví celý problém do jiného světla. Soud se neztotožnil se závěrem, že by jednání soukromých osob nemohlo zakládat skutečné nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Může se jednat i o soukromé osoby (mafii), pokud by státní orgány před jejich počínáním neposkytovaly dostatečnou ochranu. Z jediné opatřené zprávy o zemi původu taková možnost ani náznakem nevyplývá, proto není závazné stanovisko založeno na skutkovém stavu, který by měl oporu ve spisu, v důsledku čehož trpí totožnou vadou i napadené rozhodnutí samotné (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).

25. Soud zavázal žalovaného, aby v novém řízení znovu posoudil možné překážky vycestování v souladu s právní úpravou a aby stran délky správního vyhoštění v odůvodnění výslovně uvedl a vyhodnotil tvrzené polehčující okolnosti uvedené v odvolacích námitkách (nespáchání trestného činu ani přestupku a dobrovolné přihlášení se policii).
26. Městský soud v Praze při přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2026, č. j. MV-108913-16/OAM-2025, přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), vycházel přitom z výše uvedených závěrů ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu, jehož závěry byl žalovaný vázán.
27. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci nevyjádřili nesouhlas s takovým projednáním věci (§ 51 s.ř.s.). Soud za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
28. Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
29. V návaznosti na výše uvedené závěry v předcházejícím rozsudku (ze dne 22. 12. 2025, č. j. 21 A 51/2025-29) soud konstatuje, že v posuzovaném případě byly zjištěny skutečnosti v dostatečné míře tak, že svědčí o splnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.
30. Soud se zaměřil na žalobou tvrzené nedostatečné zjištění skutkového stavu týkající se možné překážky vycestování.
31. Podle ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je policie v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 a § 120 téhož právního předpisu povinna vyžádat si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování cizince je možné. To neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle ustanovení § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy čl. 2 Úmluvy zaručuje právo na život, čl. 3 zákaz mučení, čl. 4 zákaz otroctví a nucené práce, čl. 5 právo na svobodu a osobní bezpečnost a čl. 6 právo na spravedlivý proces. Podle ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.
32. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že „Ministr vnitra v závazném stanovisku k možnosti vycestování cizince ze dne 09. 02. 2026 č.j. MV-4363-2/OAM-2026 konstatoval následující: „Odvolací správní orgán vázán právním názorem Městského soudu v Praze přistoupil k novému posouzení překážky vycestování jmenovaného, konkrétně jeho obavy z neadekvátního jednání soukromých věřitelů, u kterých má dluh. Správní orgán v této souvislosti odkazuje na Informaci MV Velké Británie, únor 2025, „X: Strach z nelegálních půjčovatелů peněz“ ze dne 08. 07. 2025, z níž vyplývá, že ve X existuje fungující systém trestní

justice pro odhalování, stíhání a trestání činů představující persekuci či vážnou újmu včetně problematiky nelegálního půjčování peněz a tento systém je obecně přístupný všem občanům. Osoba, která se bojí zločinného státního nebo nestátního aktéra, pravděpodobně získá ochranu státu. V případě osob, které nesplátí nelegální půjčky je nepravděpodobné, že by utrpěly vážnou újmu ze strany nestátních aktérů, tedy nelegálních půjčovatелů peněz. Oběť trestného činu lichvy není za uzavření úvěru postihována. Z uvedené informace vyplývá, že občané X mají možnost se obrátit s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Lze rovněž konstatovat, že ze znění zmiňované informace vyplývá, že X úřady řeší problematiku nelegálního půjčování peněz a s tím spojené případné negativní důsledky pro dlužníky. Z výsledku jmenovaného je zřejmé, že se kvůli obavám z věřitelů neobrátil s žádostí o pomoc na příslušné domovské státní orgány, protože z vlasti vycestoval za prací, s cílem uhradit svůj dluh zaměstnáním se v zahraničí. V případě jmenovaného tudíž nelze konstatovat, že by mu příslušné státní orgány země jeho původu odmítly poskytnout ochranu jeho osoby, či že by ji nebyly schopny poskytnout, pokud by se na ně s žádostí o takovou ochranu obrátil. Pokud by se tedy jmenovaný cítil skutečně ohrožen ze strany věřitelů, může se obrátit na příslušné domovské státní orgány s žádostí o zjednání nápravy. Lze konstatovat, že jmenovaný nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby, které mu země původu nabízí a místo toho raději vycestoval do zahraničí“. Ministr vnitra jako nadřízený správní orgán uzavřel, že v případě výše jmenovaného cizince neshledal důvody ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.“

33. Soud předně nepřisvědčil námitce žalobce, že došlo k porušení ust. § 3 správního řádu, resp. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgány náležitě nezjistily skutkový stav a dospěly k nesprávným skutkovým závěrům. Naopak podle soudu byl po doplnění spisového materiálu („Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince“ vydané ministrem dne 9. 2. 2026 pod č.j. MV-4363-2/OAM-2026, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, únor 2025, Informace OAMP X-Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 23. 05. 2025) zjištěn k posuzované otázce skutkový stav bez důvodných pochybností a žalovaný splnil i svou povinnost dát žalobci možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu).
34. Žalobce nesouhlasí se závěrem ministra v Závazném stanovisku k možnosti vycestování cizince, tvrdí, že z Informace je zřejmé, že vnitrostátní orgány ve X nejsou schopny účinné ochrany před věřiteli zápůjček, tj. před subjekty bez oprávnění k provozování tohoto podnikání (před lichváři, resp. osobami s vazbami na mafii). Nesouhlasí proto s tím, že občané X mají možnost se domoci ochrany své osoby a svých práv, resp. po žalobci tedy nebylo možné požadovat, aby formálně vyčerpal prostředky vnitrostátní ochrany.
35. Podle žalobce závazné stanovisko ministra ze dne 9. 2. 2026 z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, únor 2025, selektivně užívá pouze skutečnosti, jež mají podpořit závěr, že v současné době neexistují důvody ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, které by v případě žalobce znemožňovaly nucené vycestování do země jeho státní příslušnosti; konkrétně poukazuje na body 3.1.5, 3.1.7, 4.1.5 či odstavec 8.7 Informace pod názvem Důsledky neplacení.
36. Žalobce se dovolává těchto bodů Informace:
37. Bod 3.1.5 Informace: Lidé si mohou půjčovat peníze od nelegálních půjčovatелů peněz jen s velmi malou zástavou, někdy jen za použití aplikací na chytrých telefonech a průkazů totožnosti. Úrokové sazby obvykle nejsou v dokumentaci k půjčce napsány,

takže je pro lidi obtížné mít přehled o tom, kolik dluží a je pro ně také problematické dokazovat dohodnutou půjčku nebo úrokovou sazbu, protože není zdokumentována. Úrokové sazby jsou často vyděračské a po dlužníkovi může být žádáno, aby zaplatil mnohonásobek částky, kterou si původně půjčil.

38. Bod 3.1.7 Informace: V případech, kdy se lidé ocitnou v situaci, že nedokáží splatit půjčku půjčovatelům peněz s vazbami na zločinecké gangy, mohou být vystaveni obtěžujícím výhrůžkám, únosům a násilí. Věřitelé také někdy obtěžují rodinné příslušníky a zaměstnavatele dlužníka ve snaze přimět dlužníka ke splacení dluhu, přičemž vyhrožují poškozením pověsti firmy, poškozením majetku a fyzickou újmou dlužníkovi a jeho rodině s cílem přimět dlužníka ke spolupráci.
39. Bod 4.1.5 Informace: Úřady sice projevily ochotu zaměřit pozornost policie na nelegální půjčování peněz a byla vedena stíhání, ale zatýkání a odsuzování pachatelů je nadále obtížné. Vysoké úrokové sazby, které věřitelé účtují, nejsou obvykle napsány na dokumentech k půjčce, takže je obtížné dokazovat, že došlo k porušení zákona. Nárůst aplikací pro půjčování peněz také ztížil práci policie, avšak nedostatek důkazních materiálů neznamena, že úřady nejsou ochotné konat.
40. Z odst. 8.7 předmětné Informace s názvem Důsledky neplacení - mj. vyplývá, že při pozdním splácení dluhů věřitelé pravidelně pověřují své podřízené nebo najímají externí gangy k provádění vymáhání dluhů nezákonnými způsoby jako jsou hrozby, psychický teror jako je házení špíny, umísťování pohřebních věnců, rakví, používání anonymních SIM karet k vyhrožování dlužníkům, ničení majetku dlužníků, napadání s fyzickými zraněními, ponižování dlužníků, způsobování problémů v jejich bydlišti, na jejich pracovišti atd. Mnoho obětí se neodvážá udát věřitele na policii a spolupracovat při poskytování důkazů.
41. Soud konstatuje, že Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, únor 2025 obsahuje „Shrnutí“, ve kterém se uvádí, že druhy nelegálních půjčovatelů peněz jsou různé. Ti, kteří jsou označováni za „půjčovatele peněz ze sousedství“ působí v menším měřítku a účtují si nižší úrokové sazby, jednají na základě důvěry a nabízejí dlužníkům větší flexibilitu a je u nich nepravděpodobné, že by se uchýlili k násilí nebo činům, které mohou poškodit jejich pověst. Když se lidi ocitnou v situaci, že nejsou schopni splácet půjčku půjčovatelům peněz, kteří mají vazby na zločinecké gangy, mohou být tito lidé (a někdy také jejich rodiny) vystaveni šikaně, vyhrožování, únosům a násilí. Obecně lze říci, že u lidí, kteří nesplátí nezákonnou půjčku, je nepravděpodobné, že by utrpěli vážnou újmu od nestátních aktérů (nelegálních půjčovatelů peněz). Je na dotyčné osobě, aby dokázala opak. Existuje zde funkční systém trestní justice pro odhalování, stíhání a trestání činů, které se rovnají perzekuci či způsobení vážné újmy, a tento systém trestní justice je obecně přístupný. Přestože existuje v řadách policejního sboru korupce a beztrestnost je nadále problémem, je pravděpodobné, že osoba, která se bojí zločinného státního aktéra nebo nestátního aktéra, získá ochranu. X je velká země, v níž žije více než 105 milionů lidí a v níž se nachází několik velkých měst, z nichž 6 měst má více než milion obyvatel. Zákon umožňuje uplatnit svobodu vnitrostátního pohybu, který je běžným jevem. Obecně lze říci, že vnitřní přesídlení je přiměřenou možností a to zejména přesídlení do městské oblasti, jako je například (kromě jiných) hlavní město XA a XB. To však bude záviset na konkrétních okolnostech dané osoby, na charakteru hrozby a na dosahu a schopnosti půjčovatele peněz dotyčnou osobu vyhledat a pronásledovat. Je nepravděpodobné, že by bylo možné zamítnutou žádost označit za

- „zjevně nedůvodnou“ podle paragrafu 94 zákona o státní příslušnosti, imigraci a azylu z roku 2002. Všechny případy musí být posouzeny podle jejich jednotlivých skutečností, přičemž důkazní břemeno spočívá na dotyčné osobě, která musí prokázat, že jí hrozí perzekuce nebo vážná újma.
42. I když soud nezpochybňuje obsah výše citovaných článků Informace, v němž se odráží zjištění týkající se dlužníků ve X, kteří se dostali do kontaktu s „mafii“ v obecné rovině, přesto na základě těchto dílčích zjištění nelze dle soudu žalobci přisvědčit, že uvedená Informace byla žalovaným toliko zredukována na nepřiznivé informace pro žalobce. Podstatným je právě závěr Informace, že „Všechny případy musí být posouzeny podle jejich jednotlivých skutečností, přičemž důkazní břemeno spočívá na dotyčné osobě, která musí prokázat, že jí hrozí perzekuce nebo vážná újma.“
43. Soud proto zvážil především indicie vycházející z žalobcem popsaného konkrétního příběhu, který je primárním zdrojem informací podstatných pro posouzení daného případu.
44. V rámci výslechu, který se konal dne 4. 2. 2025, žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, cestovní pas ztratil v Rumunsku, kam vycestoval v září 2019 na pracovní vízum platné do roku 2021, pomocí převaděče se na konci roku 2021 dopravil do Prahy, kde v areálu SAPA pracoval jako pomocník při skládání zboží, asi po třech měsících začal pracovat jako pomocný dělník na stavbách na různých místech v České republice. Prostřednictvím krajana žalobce kontaktoval právníka, který mu přislíbil přiznání azylu, pročež se žalobce dostavil do X.
45. Žalobce si je vědom, že na území přicestoval nelegálně, bez povolení a bez cestovního dokladu, ubytovatel je jen jeho známý. V zemi původu žije jeho matka a dvě starší sestry, měl zde velké dluhy a nemohl najít práci, aby je splatil, začal proto podnikat a bral si půjčky, které nedokázal splácet. V zemi původu není politicky, společensky ani nábožensky aktivní. Důvod azylové žádosti je ekonomický, kdyby se musel vrátit do X, tak by nemohl zaplatit své dluhy. Prostředky k vycestování nemá. Půjčku si vzal od mafie a má strach, že mu něco způsobí, ale nemá konkrétní informaci, co by mu udělali. V domovské zemi mu nehrozí mučení, držení v otroctví nebo nevolnictví, nucené práce ani zbavení svobody, naopak má záruku osobní bezpečnosti a práva na spravedlivý proces, v domovské zemi má možnost, aby jeho záležitosti byly projednány řádným, nezávislým a nestranným soudem. V České republice nemá vazby, je zdravý, na území se nenachází žádná osoba, k níž by ukončení žalobcova pobytu bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Není mu známa žádná překážka či důvod, který by mu znemožňoval vycestování z České republiky. V případě uložení správního vyhoštění se může vrátit do vlasti a vycestuje dobrovolně. Na závěr žalobce uvedl, že má jen přání, aby dostal azyl a mohl tady žít a pracovat. Výslech se konal za přítomnosti tlumočníka, žalobce si protokol přečetl, s jeho obsahem souhlasil a nežádal žádných změn či doplnění, což potvrdil svými podpisy na každé straně protokolu (protokol č. j.: CPR-4630-13/ČJ-2025-931200-SV).
46. Žalobce svými jednoznačnými tvrzeními určil rozsah, v jakém žalovaný věc posuzoval. Sdělil žalovanému, že má v zemi původu dluh, který nebyl schopen splácet. Kvůli tomuto dluhu a kvůli obavám z věřitelů, chce v ČR pracovat. O rozsahu dluhu, zda již alespoň snížil výši svého dluhu, ani o věřitelích nic konkrétního neuvedl, jen přiznal že půjčku si vzal od mafie a má strach, že mu něco způsobí, ale nemá konkrétní informaci, co by mu udělali. Půjčku popsal jako čistě ekonomickou záležitost, což podtrhl i v závěru výslechu, když uvedl, že „Má jen přání, aby dostal azyl a mohl tady žít a pracovat.“

Jinými slovy žalobce sám nijak nevyjádřil konkrétní indicie, z nichž by jeho obavy z návratu do země původu mohly pramenit, než že tvrdí, že „*půjčku si vzal od mafie a má strach, že mu něco způsobí, ale nemá konkrétní informaci, co by mu udělali.*“ Současně žalobce sdělil, že v domovské zemi mu nehrozí mučení, držení v otroctví nebo nevolnictví, nucené práce ani zbavení svobody, naopak má záruku osobní bezpečnosti a práva na spravedlivý proces, má možnost, aby jeho záležitosti byly projednány řádným, nezávislým a nestranným soudem. V případě uložení správního vyhoštění se může vrátit do vlasti a vycestuje dobrovolně.

47. V souladu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů, aby hrozící nebezpečí od soukromé osoby (věřitele) bylo relevantním důvodem ve smyslu zákona o azylu, musela by k němu přistoupit ještě nečinnost státních orgánů (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19, a ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31). Tato nečinnost by pak mohla spočívat v neschopnosti či neochotě těchto orgánů poskytnout přiměřenou ochranu (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, a ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). V případě jednání soukromých osob musí žadatel nejprve využít všech prostředků ochrany, které nabízí jeho domovský stát, přičemž potenciální důvod k udělení mezinárodní ochrany by mohl nastat teprve tehdy, kdyby ochrana v zemi původu selhala nebo byla nedostatečná. K tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 – 44: „*Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně.*“ O tento případ se však zcela zjevně nejedná, žalobce nijak netvrdí, že by se na příslušné orgány ve vlasti vůbec obrátil. Stejně závěry ohledně nezbytnosti vyčerpat nejprve dostupné prostředky ochrany před jednáním soukromých osob se uplatní též v případě doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce v daném případě uvádí toliko žalobní tvrzení, že vnitrostátní orgány ve X nejsou schopny účinné ochrany před věřiteli zápůjček, tj. před subjekty bez oprávnění k provozování tohoto podnikání (před lichváři, resp. osobami s vazbami na mafii), a proto nesouhlasí s tím, že občané X mají možnost se domoci ochrany své osoby a svých práv, resp. po žalobci tedy nebylo možné požadovat, aby formálně vyčerpal prostředky vnitrostátní ochrany. K tomu soud uvádí, že tato tvrzení jsou v rozporu s údaji žalobce, která uvedl v rámci svého výsledku. Především však jde o obecná tvrzení, která žalobce sám v rámci jím popsaného konkrétního příběhu nijak nespecifikoval, byť tak mohl v rámci svého výsledku učinit.
48. Soud dospěl k závěru, že za těchto výše konkrétně popsanych skutkových okolností, nesvědčí žalobci žádná překážka či důvod, který by mu znemožňoval vycestování z České republiky. Žalobcovo tvrzení o strachu z mafie v případě návratu do země původu, je nekonkrétní, hypotetické, budící pochybnosti o věrohodnosti takového tvrzení a v rozporu se závěrem Informace (viz bod 41 tohoto rozsudku).
49. Lze i připomenout, že již ve zrušujícím rozsudku Městský soud v Praze vyslovil dílčí závěr, že soud nepřistoupil na argument požadující větší procesní aktivitu správních orgánů, žalobce se mohl dostatečně vyjádřit během pohovoru a dále též v odvolání. Nebylo vadou, pokud nedošlo k dalšímu, podrobnějšímu dotazování. Ostatně, řízení o správním vyhoštění nestanoví ve vztahu k zjišťování nebezpečí v zemi původu takové rozsáhlé požadavky, jako je tomu v řízení o mezinárodní ochraně, obě řízení jsou

v daném ohledu nesrovnatelná; proto též neobstojí ani odkaz na azylový rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j.: 5 Azs 66/2008 – 70, v souvislosti s nímž ani není konstatováno, jaké konkrétní závěry rozsudku má žalobce na mysli.

50. Jak již soud vyslovil výše, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce svým shora popsaným jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Současně ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily nad zájmem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobce ostatně ve správním řízení, a to jak před cizineckou policií, tak před žalovaným, ani v rámci podané žaloby žádné konkrétní relevantní vazby netvrdí a tím spíše neprokazuje vazbu, jež by ho ke zdejšímu území vázala natolik pevně, aby jeho narušení na dobu 3 let, bylo možno považovat za nepřiměřené. Správní orgány kritérium přiměřenosti podrobně zkoumaly. Žalobce je zdravý, ve X žije jeho rodina, matka a dvě sestry, s nimiž pravidelně komunikuje. Při návratu do domovského státu tak může mít žalobce zázemí. Jak sám uvedl v protokolu o výslechu, nemá zde žádné vazby, pojedje domů, k rodině dobrovolně.
51. Soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, a proto se v každém individuálním případě posuzuje proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Je v zájmu cizinců, aby dodržovali zákony a právní předpisy platné na území ČR, chtějí-li zde požívat plné ochrany. Pokud tak nečiní, musí nést případné nepříjemné následky spojené se správním vyhoštěním. Zároveň je třeba podotknout, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem.
52. V případě žalobce správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise.
53. Lze shrnout, že žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce, k tomu shromáždil zcela adresné a aktuální podklady, tvrzení žalobce posoudil po právní stránce a své závěry podložil přezkoumatelnými úvahami vycházejícími ze všech podstatných individuálních okolností daného případu.
54. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
55. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. dubna 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.

samosoudkyně